

Arrest

nr. 161 840 van 11 februari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 mei 2015 tot weigering van de verdere behandeling van een aanvraag gezinshereniging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 juli 2015 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die loco advocaat F. VAN DER SCHUEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 18 november 2014 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een burger van de Unie.

1.2. Op 13 mei 2015 wordt beslist tot het niet verder behandelen van de onder punt 1.1. vermelde aanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De referentiepersoon, mevrouw K. K. {...} (RR xxxxxxxxxxxx) bezit zowel de Nederlandse als de Israëliësche nationaliteit.

Ze diende geen vestigingsaanvraag in op basis van haar Nederlandse nationaliteit volgens artikel 40 van de wet van 15.12.1980. Ze heeft ervoor geopteerd verblijfsrecht in België te verwerven op basis van de Weense Conventie inzake diplomatiek verkeer (april 1961). Ze is in het bezit van een Bijzondere Identiteitskaart, afgeleverd door de FOD Buitenlandse Zaken, op basis van haar Israëliëse nationaliteit. Betrokkene kan bijgevolg geen aanvraag gezinshereniging indienen in functie van de referentiepersoon volgens de wet van 15.12.1980.

Hij dient zich te richten tot de dienst Protocol van de FOD Buitenlandse Zaken.

De aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter dd. 18.11.2014) zal niet verder behandeld worden.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 2, 4° van de wet inzake openbaarheid van bestuur alsook schending van “de openbare orde”.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing artikel 2, 4° van de Wet Openbaarheid Bestuur schendt aangezien de beroepsmogelijkheden niet worden vermeld.

Artikel 2, 4° van de Wet Openbaarheid Bestuur stelt dat:

“Met het oog op een duidelijke en objectieve voorlichting van het publiek over het optreden van de federale administratieve overheden : (...) 4° vermeldt elk document waarmee een beslissing of een administratieve handeling met individuele strekking uitgaande van een federale administratieve overheid ter kennis wordt gebracht van een bestuurde, de eventuele beroepsmogelijkheden, de instanties bij wie het beroep moet worden ingesteld en de geldende vormen en termijnen; bij ontstentenis neemt de verjaringstermijn voor het indienen van het beroep geen aanvang”.

Dat de hier bestreden beslissing geen enkele verwijzing bevat met betrekking tot de beroepsmogelijkheden en binnen welke termijn beroep dient te worden ingesteld. Dit heeft tot gevolg dat de beroepstermijn geen aanvang neemt.

Dat de bestreden beslissing bovendien geen datum van kennisname bevat en dat de beroepstermijn ook om die reden niet van start kan gaan.

Dat de openbare orde is geschonden.

Dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

2.2. Artikel 2, 4°, van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur luidt als volgt:

“Met het oog op een duidelijke en objectieve voorlichting van het publiek over het optreden van de federale administratieve overheden:

(...)

4° vermeldt elk document waarmee een beslissing of een administratieve handeling met individuele strekking uitgaande van een federale administratieve overheid ter kennis wordt gebracht van een bestuurde, de eventuele beroepsmogelijkheden, de instanties bij wie het beroep moet worden ingesteld en de geldende vormen en termijnen; bij ontstentenis neemt de verjaringstermijn voor het indienen van het beroep geen aanvang.”

Artikel 2, 4° van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur voorziet dat elk document waarmee een beslissing of een administratieve handeling met individuele strekking uitgaande van de federale administratieve overheid ter kennis wordt gebracht van een bestuurde, de eventuele beroepsmogelijkheden, de instanties bij wie het beroep moet worden ingesteld en de geldende vormen en termijnen moet vermelden bij ontstentenis waarvan de verjaringstermijnen voor het indienen van het beroep geen aanvang neemt (R.v.St. van 19 juni 1995, nr. 53.800).

Inderdaad blijkt dat de bestreden beslissing de beroepsmodaliteiten niet vermeldt. Evenwel heeft dit enkel tot gevolg dat de verjaringstermijn voor het indienen van het beroep geen aanvang neemt. De Raad wijst erop dat een eventuele tekortkoming in de kennisgeving *an sich* geen aanleiding geeft tot nietigverklaring van de bestreden beslissing omdat dit geen invloed heeft op de wettigheid van de bestreden beslissing zelf (RvS, nr. 48 781 van 24 augustus 1994, RvS nr 45.694 van 19 januari 1994).

Verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden in haar betoog. Het gebrek in de kennisgeving heeft haar niet verhindert een ontvankelijk beroep in te stellen.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.3. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40, § 2 en 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 9 van het Verdrag van de Europese Unie, van de artikelen 18 en 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en van de formele motiveringsplicht.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Verzoeker deed een aanvraag tot gezinshereniging op basis van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, namelijk als feitelijke partner van een burger van de EU, zijnde zijn Nederlandse vrouw.

Artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°”

Dat de aanvraag wordt afgewezen op basis van de volgende motivering:

“De referentiepersoon, mevrouw (..) (RR (0) xxxxxxxxx) bezit zowel de Nederlandse als de Israëlische nationaliteit.

Ze diende geen vestigingsaanvraag in op basis van haar Nederlandse nationaliteit volgens artikel 40 van de wet van 15.12.1980. Ze heeft ervoor geopteerd verblijfsrecht in België te verwerven op basis van de Weense Conventie inzake diplomatiek verkeer (april 1961). Ze is in het bezit van een Bijzondere Identiteitskaart, afgeleverd door de FOD Buitenlandse Zaken, op basis van haar Israëlische nationaliteit. Betrokkene kan bijgevolg geen aanvraag gezinshereniging indienen in functie van de referentiepersoon volgens de wet van 15.12.1980”.

Artikel 40 van de Vreemdelingenwet waarin in de bestreden beslissing naar verwezen wordt luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2. Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

§ 3. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen”.

Dat hierin niet gelezen kan worden dat een aanvraag tot gezinshereniging met een burger van de EU vereist dat de betreffende EU-burger verblijf moet hebben verkregen op basis van zijn of haar EU-burgerschap.

Verzoeker benadrukt §2 waarin een definitie van „burger van de Unie “ wordt gegeven:

“Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk”.

Dat uit de Vreemdelingenwet niet afgeleid kan worden dat verzoeker in casu geen aanvraag op basis van artikel 47/1 Vw in kan dienen.

Dat verwerende partij hier lijkt te veronderstellen dat een gezinshereniging gebeurt op basis van het type verblijfskaart. Dat dit niet het geval is; de nationaliteit van de referentiepersoon is de basis. De referentiepersoon dient de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie te bezitten en moet daadwerkelijk in het Rijk verblijven.

In casu verblijft de partner van verzoeker op Belgisch grondgebied en heeft zij de Nederlandse nationaliteit.

Verzoeker wijst voorts nog op Europese wetgeving waarin ook wordt bepaald dat als burger van de Unie wordt aangemerkt: een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit.

Artikel 9 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (VEU) luidt als volgt:

“De Unie eerbiedigt in al haar activiteiten het beginsel van gelijkheid van haar burgers, die gelijke aandacht genieten van haar instellingen, organen en instanties. Burger van de Unie is eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap en treedt niet in de plaats daarvan”.

Artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (VWEU) luidt als volgt:

“Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan”.

Dat ook uit Europese regelgeving geenszins blijkt dat aan een burger van de EU het recht op gezinshereniging zou worden ontzegd in geval er verblijf in een lidstaat is aangevraagd op basis van een andere niet-EU nationaliteit.

Sterker nog, de redenering in de bestreden beslissing is in strijd met fundamentele beginselen van Europees recht. Verzoeker verwijst naar het algemeen gelijkheidsbeginsel in artikel 18 VWEU en het recht op vrij verkeer en verblijf.

Dat de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht schendt en derhalve dient te worden vernietigd.”

2.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 40 van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat de referentiepersoon in functie waarvan de verzoekende partij haar aanvraag tot gezinshereniging indient verblijfsrecht heeft in België op grond van de Weense Conventie inzake diplomatiek verkeer (april 1961) en zij in bezit is van een Bijzondere Identiteitskaart afgeleverd door de FOD Buitenlandse Zaken, op basis van haar Israëliëse nationaliteit. De gemachtigde besluit dat verzoekende partij aldus geen aanvraag tot gezinshereniging kan indienen in functie van de referentiepersoon op grond van de Vreemdelingenwet. Zij dient zich te richten tot de dienst Protocol van de FOD Buitenlandse Zaken zodat de aanvraag tot gezinshereniging niet verder behandeld zal worden.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.5. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze

overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.6. Het ganse betoog van de verzoekende partij komt erop neer dat zij louter op basis van het feit dat haar partner de Nederlandse nationaliteit heeft en in België verblijft, recht heeft om gezinshereniging aan te vragen in functie van de bepalingen van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt dat nergens wordt vereist dat de referentiepersoon zelf verblijfsrecht moet hebben verkregen op basis van diens EU-burgerschap.

2.7. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet betwist dat haar partner in België verblijft als diplomatiek personeel en derhalve als Israëliëse een verblijfstitel heeft verkregen op grond van het Verdrag van Wenen inzake diplomatiek verkeer van 18 april 1961. Zoals de verwerende partij terecht aangeeft in de nota met opmerkingen dient dergelijke verblijfstitel onderscheiden te worden van het recht op verblijf dat een Europese burger kan laten gelden bij de uitoefening van het recht op vrij verkeer op grond van de Europese regelgeving.

In casu dient vastgesteld te worden dat de referentiepersoon thans zijn recht op vrij verkeer als Unieburger niet uitoefent, maar in België verblijft in het kader van een specifieke wetgeving, meer bepaald het voormeld Verdrag van Wenen inzake diplomatiek verkeer. Het verblijf van de referentiepersoon is – in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt – aldus niet gestoeld op haar status als burger van de Unie. Bijgevolg kan ook de verzoekende partij niet als een familielid van een burger van de Unie worden beschouwd, nu de referentiepersoon niet in de hoedanigheid van burger van de Unie in het Rijk verblijft, gelet op het feit dat diens verblijf bekomen werd als Israëliëse op grond van het Verdrag van Wenen inzake diplomatiek verkeer.

Een eenvoudige lezing van artikel 40 van de Vreemdelingenwet leert dat de referentiepersoon enkel vermag gebruik te maken van het recht op gezinshereniging in zoverre hijzelf een verblijfsrecht heeft bekomen op grond van artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet, en alhier als werknemer, zelfstandige, beschikker van voldoende bestaansmiddelen, of als student is ingeschreven:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2. Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

§ 3. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.

Het voormelde vloeit tevens voort uit artikel 42bis van de Vreemdelingenwet nopens de beëindiging van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden als burger van de Unie, dat expliciet verwijst naar artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.(..)”

De verzoekende partij lijkt er in het verzoekschrift van uit te gaan dat de loutere aanwezigheid van de referentiepersoon op het Belgische grondgebied voldoende is om het recht op gezinshereniging voor de verzoekende partij te openen, maar dergelijke stellingname klopt niet. Er moet blijken dat de referentiepersoon hier zelf verblijfsrecht van meer dan drie maanden heeft als Unieburger (cfr artikel 40 Vreemdelingenwet) alvorens de gezinsleden een recht op gezinshereniging op dat vlak kunnen doen gelden.

2.8. De Raad wijst er daarnaast op dat het Weens Verdrag inzake diplomatiek verkeer voorziet in een eigen procedure om gezinsleden te vervoegen. Zo bepaalt artikel 10:

“Aan het Ministerie van Buitenlandse Zaken van de ontvangende Staat of een ander overeengekomen ministerie, wordt mededeling gedaan van:

a) de benoeming van leden van de zending, hun aankomst en hun definitief vertrek of de beëindiging van hun werkzaamheden bij de zending;

b) de aankomst en het definitieve vertrek van een persoon die tot het gezin van een lid van de zending behoort en, in daarvoor in aanmerking komende gevallen, het feit dat een persoon gezinslid wordt van een lid van de zending of ophoudt gezinslid te zijn;

c) de aankomst en het definitief vertrek van particuliere bedienden in dienst van de onder a) van dit lid bedoelde personen en, in daarvoor in aanmerking komende gevallen, het feit dat zij de dienst van deze personen verlaten;

d) het aannemen en ontslaan van ingezetenen van de ontvangende Staat als leden van de zending of als particuliere bedienden die recht hebben op voorrechten en immuniteiten.

2. Indien mogelijk dient tevens van te voren kennis te worden gegeven van aankomst en definitief vertrek.”

Verzoekende partij dient – zoals de gemachtigde in de bestreden beslissing heeft aangegeven – de geëigende procedures te volgen om in functie van haar partner verblijf te bekomen op het Belgische grondgebied.

2.9. Het betoog van de verzoekende partij, dat er in essentie op neerkomt dat de loutere aanwezigheid van een partner met een nationaliteit van de Unie op het Belgische grondgebied het recht op gezinshereniging in toepassing van de Vreemdelingenwet opent, kan gelet op de bespreking hoger niet gevolgd worden.

2.10. Verzoekende partij maakt de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER